

ת"ד 3213/02/16 - מדינת ישראל נגד שמואל קוגן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 3213-02-16 מדינת ישראל נ' קוגן
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל קוגן

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול כשהנתיב חסום, חבלה של ממש והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לסעיפים 38(3) ו-62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") ובניגוד לתקנות 21(ב)(2) ו-68 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 2.12.15 בסמוך לשעה 18:50, בשעת חשכה, במזג אוויר טוב ותאורת רחוב טובה, נהג הנאשם ברכבו ברחוב משה ברעם לכיוון הצומת עם רחוב אל מדרסה בירושלים (להלן: "הצומת").

בכיוון הנגדי נסע באותה עת על אופנוע אופיר שוורץ (להלן: "רוכב האופנוע"). מדובר בכביש עירוני דו מסלולי בעל שני נתיבים לכל כיוון. בין המסלולים ישנו אי תנועה שרוחבו 5 מטרים המאפשר פניה שמאלה.

הנאשם פנה שמאלה, חצה את השטח המיועד לפניה שבין המסלולים והגיע לנתיב השמאלי מבין שניים בכיוון הנגדי בו נסע אותה עת רוכב האופנוע. רכבו של הנאשם פגע עם פינה שמאלית חזיתית באופנוע. כתוצאה מההתנגשות סטה

רוכב האופנוע ימינה כשהוא נותר עומד על שני גלגליו לכיוון המדרכה, עלה על המדרכה והתנגש בקיר בטון.

הנאשם הזיז את רכבו מיד לאחר התאונה והבוחן הסתמך בקביעת ממצאיו על האופן שבו הציב הנאשם את רכבו בשחזור. חלקי כלי הרכב והזכוכיות נמצאו כולם בנתיב נסיעת האופנוע.

במקום התאונה לא נמצאו סימני בלימה כך שלא ניתן היה לקבוע את מהירות נסיעת האופנוע עובר לתאונה. למרות זאת לפי מצב הקסדה והאופנוע מהירות נסיעתו ברגע התנגשותו בקיר הבטון הייתה לפחות 70 קמ"ש לפי קביעת הבוחן, עליה לא חלק הנאשם. מדובר במהירות הגבוהה מהמותר במקום.

כתוצאה מהתאונה נפצע רוכב האופנוע אנושות בראשו, עבר סדרת ניתוחים, נמצא בהליכי שיקום ולא שב לאיתנו עד היום.

המחלוקת

המאשימה טוענת כי לנוכח שדה הראיה של הנאשם היה עליו להבחין באופנוע ולא להיכנס לנתיב נסיעתו וזאת גם אם הוא נסע במהירות מופרזת.

הנאשם טוען כי המעורב אחראי לקרות התאונה בכך שנהג במהירות מופרזת, ללא אורות וסטה שמאלה לכיוון רכבו של הנאשם.

השאלות שבמחלוקת

1. מה מידת הסטייה של רכבו של הנאשם לתוך נתיבו של האופנוע והאם הוא היה בתנועה בזמן ההתנגשות או בלם את הרכב.
2. האם אורות האופנוע דלקו עובר לתאונה.
3. האם האופנוע סטה שמאלה לכיוון רכבו של הנאשם.
4. מה שדה הראיה שהיה לנאשם עובר לתאונה ומאיזה מרחק יכול היה להבחין באופנוע.
5. האם נוכח המהירות בה נסע רוכב האופנוע מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

הראיות

מטעם המאשימה העיד הבוחן וחוקר התנועה דיב סבאג (להלן: "הבוחן").

באמצעות עדי התביעה הוגשו ת/1 תרשים, ת/2 דוח בוחן תנועה על תאונת דרכים, ת/3 לוח צילומים, ת/4 סקיצה, ת/5 דוח פעולה מיום 3.12.15, ת/6 דיסק תמונות וסרטון לבדיקת שדה ראיה, ת/7 מזכר מיום 13.1.2016, ת/8 מזכר מיום 3.12.15, ת/9 הודעת נאשם.

מטעם הנאשם העידו הנאשם ומומחה מטעמו מר משה בן עזרי (להלן: "מר בן עזרי"). באמצעות עדי ההגנה הוגשו נ/1 חוות הדעת של מר בן עזרי, נ/2 נוהל עריכת ניסוי שדה ראיה בחקירת תאונות דרכים מיום 9.9.08.

דין

בטרם אכנס לדיון העובדתי בשאלות שבמחלוקת יש מקום להתייחס לחובות הנהגים בצומת בהתאם לחוק.

תקנה 64 (ד) לתקנות:

"נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, וייתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר." (הדגשה שלי ש.ז.א.)

תקנה 1 לתקנות הגדרת "זכות קדימה" :

"מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

תקנה 1 לתקנות הגדרת "צומת":

"השטח המתהווה על ידי פגישתם של שני כבישים או יותר והמוגבל על ידי קווי שפוט הכבישים או אבני השפה של אותם כבישים או על ידי הארכתם המדומה".

מהתקנות עולה כי מתן זכות קדימה הינה הימנעות מוחלטת מכניסה לצומת לרבות חסימה חלקית או קלה.

עם זאת לא כל חציה קלה של קו העצירה משמעו כניסה לצומת וחסימתו, אלא יש לבחון אם חצה הנאשם את המשכו הדמיוני של הקו המפריד בין הנתיבים ובכך לקבוע אם חצה הנאשם את קו העצירה לתוך הצומת.

מה מידת הסטייה של רכבו של הנאשם לתוך נתיב רוכב האופנוע והאם היה הנאשם בנסיעה תוך כדי התאונה?

הקושי בקביעת מיקומו של רכב הנאשם ברגע התאונה נובע מכך שמיד אחרי התאונה הזיז הנאשם את רכבו והעמידו בצד הנגדי.

גרסת הנאשם בהודעתו במשטרה הייתה: "עצרתי בקו עצירה, הסתכלתי והכל היה פנוי ואז התחלתי לנסוע לאט לתוך הצומת ואחרי ממש מטר או שניים שמעתי והבחנתי שיש אופנוע שדוהר לקראתי" (ת/9 ש' 46-47) עוד ציין כי ברגע ההתנגשות היה בעצירה מוחלטת, כדבריו "אני ממש זוכר שבלמתי, אני חושב שגם לפי זווית הפגיעה אפשר לראות כי אם הייתי נכנס בו הייתי זורק אותו".

באשר לשאלה אם היה הנאשם בעצירה מלאה ברגע ההתנגשות, טען ב"כ הנאשם כי העובדה שהאופנוע נותר בנסיעה על שני גלגליו מוכיחה כי הנאשם היה בעצירה מוחלטת ברגע התאונה. לטענת הבוחן גם בנסיעה איטית של 5 קמ"ש עדיין אפשרי שהאופנוע יישאר על שני גלגליו. (פרוט' עמ' 5 ש' 27).

ההנחה כי הנאשם היה בעצירה מלאה בעת התאונה מתיישבת עם גרסת הנאשם ולא הוכח אחרת ועל כן אני קובעת כי בעת התאונה היה הנאשם בעצירה.

באשר למיקום רכב הנאשם ברגע ההתנגשות. הבוחן שהגיע למקום זמן קצר אחרי שהתרחשה התאונה קבע את מיקום רכב הנאשם בהתאם לגרסת הנאשם בשחזור. הבוחן העיד כי לפי גרסת הנאשם ההתנגשות הייתה בנתיב הנסיעה של האופנוע כאשר חזית רכבו של הנאשם היתה בנתיב נסיעת האופנוע (פרוט' עמ' 5 ש' 14).

קביעה זו מתיישבת עם העובדה שריכוז שבירי הזכוכיות והחלקים שנפלו מכלי הרכב נמצאו כולם בכיוון נסיעת האופנוע ובעיקר נוכח גרסת הנאשם לפיה היה בעצירה מלאה עובר להתנגשות. (פרוט' עמ' 7 ש' 16-17).

לפי גרסת הנאשם ומיקום השברים קבע הבוחן במסקנותיו כי רכב הנאשם חרג למרחק של 1.3 מטרים לתוך הנתיב הנגדי של האופנוע (לפי קו רוחבי) (פרוט' עמ' 6 ש' 3).

הנאשם טען כי ההתנגשות הייתה במקום אחר אשר בו לטענתו היו חלקים של כלי רכב. (פרוט' עמ' 18 ש' 8-9), אך בצילומים 6-7 בת/3 ניתן לראות כי לא היו שם שברים.

מר בן עזרי טען בחוות דעתו כי נקודת האימפקט אינה נמצאת בהכרח במקום ריכוז השברים היות ופוזרו חלקים לכל עבר, וכי נקודת האימפקט שרשם הבוחן הינה הערכה בלבד ויתכן שהנקודה הייתה רחוקה ב- 0.5 מטרי ממנה.

כיון שהנאשם בעצמו הודה שגלש לנתיב המעורב ואף הציב את רכבו בשחזור כך שחלקו מצוי בנתיב הנגדי אני קובעת כי

רכב הנאשם גלש לתוך הנתיב הנגדי של רוכב האופנוע ועצר כאשר הבחין בו.

בשל העובדה שהנאשם הזיז את רכבו לאחר התאונה יתכן שהמקום בו הציב את הרכב בשחזור לא היה מדויק. מיקום ריכוז השברים מהווה ראיה טובה יותר למיקום האימפקט המדויק.

משכך אני קובעת, כי רכבו של הנאשם גלש 1.3 מטרים לתוך נתיב נסיעתו של האופנוע וחסם אותו באופן חלקי.

האם אורות האופנוע דלקו עובר לתאונה

הנאשם טען בהודעתו במשטרה שנמסרה יום לאחר התאונה כי למיטב זכרונו אורות האופנוע לא דלקו, כדבריו "עד כמה שאני זוכר". (ת/ש' 54-53). בעדותו בבית המשפט טען כי העלה טענה זו בפני הבוחן בסמוך לשעת התאונה (פרוט' עמ' 22 ש' 27-23) אך אין תיעוד לכך במסמכים שהוגשו. דווקא בעדותו שנמסרה כמעט שנתיים לאחר התאונה היה הנאשם פחות מהוסס לגבי עובדה זו אלא טען אותה בוודאות והסביר: "לא ראיתי אורות, יותר שמעתי אותו ראיתי אותו ממרחק של 20 מטר" (פרוט' עמ' 20 ש' 12).

הבוחן רשם בסקיצה (ת/4) כי "בעת פתיחת מתג הצתה הפנס נדלק" והעיד כי הוא בדק את האופנוע וראה שהאורות שלו נדלקו עם הדלקת מתג ההדלקה- הסוויץ'. עוד אמר שרוב האופנועים עובדים כך שאין צורך במתג נוסף על מנת להדליק אורות בשל החובה להדליק אורות ביום (פרוט' עמ' 6 שק 20-17). הנאשם טען כי לא ראה את הבוחן מבצע בדיקה זו.

מר בן עזרי טען כי לאחר ההתנגשות אמור היה האופנוע להישאר מונע (פרוט' עמ' 28 ש' 18-17) לעומת זאת הנאשם העיד כי למיטב זכרונו האופנוע לא היה מונע לאחר התאונה (פרוט' עמ' 19 ש' 27) כך שהאפשרות שהבוחן היה צריך להניע את האופנוע כדי לבדוק אורות הינה הגיונית.

ב"כ הנאשם טען כי בדיקת האורות באמצעות הדלקת הסוויץ' הוספה לדו"ח הבוחן לאחר התאונה אך הוא לא עימת את הבוחן עם טענה זו.

אני מקבלת את עדות הבוחן כמהימנה וקובעת כי אורות האופנוע נדלקו עם הנעת האופנוע. בהתאם לכך אני קובעת כי אורות האופנוע דלקו קודם לתאונה.

האם רוכב האופנוע סטה שמאלה לכיוון רכבו של הנאשם

ב"כ הנאשם העלה שתי אפשרויות לעניין התנהגות רוכב האופנוע. לפי האחת רוכב האופנוע סטה שמאלה לכיוון רכבו

של הנאשם מהנתיב השמאלי אותו חסם הנאשם ולפי השנייה רוכב האופנוע סטה שמאלה לכיוון רכבו של הנאשם מהנתיב הימני.

שתי האפשרויות לא נבדקו על ידי הבוחן כיון שלטענתו לא נטענו על ידי הנאשם (פרוט' עמ' 6 ש' 17) אך הוא לא שלל אותן.

דווקא מר בן עזרי שלל את האפשרות השנייה לפיה המעורב סטה מהנתיב הימני רגע לפני התאונה וציין כי כדי שאפשרות זו תהיה מעשית היא צריכה להתרחש בין 30-40 מטר לפני הצומת ולא קרוב מאוד לצומת (פרוט' עמ' 28 ש' 3-7).

הנאשם הודה למעשה כי ראה את האופנוע גם אם הודה בכך בשפה רפה וכדבריו "שמע" את האופנוע יותר משראה אותו (ת' 9 ש' 54). אולם בשום שלב לא טען כי האופנוע סטה לכיוונו.

ב"כ הנאשם טען כי רוכב האופנוע התרשל כיון שהיה לו מרחב תמרון שאפשר לו למנוע את התאונה. לטענתו רוחב שני הנתיבים בכיוון נסיעת האופנוע לפי קביעת הבוחן הוא 6.80 מטרים ואילו רכבו של הנאשם חסם רק 1.30 מטר ממנו (פרוט' עמ' 6 ש' 10).

אינה מקבלת טענה זו. העובדה שהנאשם חסם ולו חלקית את נתיב נסיעת האופנוע היא זו שיצרה את הסיכון כלפי רוכב האופנוע ולכן אין משמעות לרוחב הנתיב שנותר פנוי או אף אם היה ביכולתו של רוכב האופנוע לתמרן ולהימלט לנתיב אחר.

הנאשם יצר מצב מסוכן שבעטיו נכנס המעורב למצב דחק, והעובדה שרוכב האופנוע לא סטה לימין אלא המשיך ישירות לתוך רכבו של הנאשם אינה נחשבת לרשלנות אלא לטעות (ראו פס"ד סלים, ע"א 732/72 יוסף ואח' נ' אדלר, פ"ד לד (5) 414, ת"ד (חי') 2570-04-12, ת"ד (חד') 1757/98 מדינת ישראל נ' אבו עוביד, מיום 2.7.01 ומדינת ישראל נ' קציר, מיום 15.3.15).

פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו אינם מתאימים למקרה דנן.

בע"פ 733/81 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(1) 604 אוטובוס חסם נתיב אחד במלואו וכמחצית מנתיב אחר משך זמן מה בעצירה מלאה ורכב פרטי התנגש בו בעוצמה. במקרה זה הבחין בית המשפט העליון בין מצב שבו היה האוטובוס עוצר רגע לפני שהתנגשה בו המכונית הפרטית לבין מקרה בו היה לרכב הפרטי די והותר זמן להיערך ולהגיב בשים לב למיקום האוטובוס. משנקבע שם כי האוטובוס עצר משך זמן מה קודם להתנגשות נקבע כי נותק הקשר הסיבתי. במקרה שבפני נכנס הנאשם לצומת ועצר לאחר ששמע את האופנוע והבחין בו רגע לפני ההתנגשות.

בת"ד (חי') 7707-03-12 מדינת ישראל נ' פריד, מיום 27.6.13, רכב חסם נתיב המיועד לתנועה החוצה בצומת,

כשלפתע הגיח מולו אופנוע שנסע ישר בנתיב המיועד לפנייה שמאלה. שם קבע בית המשפט כי הנאשם שנהג ברכב החוסם לא צריך היה לצפות התרשלות רבתי של נסיעת האופנוע שלא בכיוון החץ ועל כן זיכה את הנאשם. מקרה זה אינו רלוונטי למקרה שלפני. במקרה שלפני רוכב האופנוע נמצא בשדה הראיה של הנאשם ונסע בהתאם לכיוון התנועה כך שהיה על הנאשם להבחין באופנוע בו גם אם רוכב האופנוע נסע במהירות גבוהה.

מהו שדה הראיה שהיה לנאשם עובר לתאונה ומאיזה מרחק יכול היה להבחין ברוכב האופנוע

משקבעתי כי אורות האופנוע דלקו איני מוצאת מקום לדון באפשרות שהעלה מר בן עזרי באשר לשדה הראיה כאשר אורות האופנוע לא דלקו.

בעניין זה טען מר בן עזרי כי היה על הנאשם להתקדם לתוך נתיב האופנוע כדי לראות למרחק, וזאת בשל שיחים, שלטי חוצות ותמרורים המוצבים על אי התנועה לפניו שחסמו את שדה הראיה מקו העצירה. לטענתו בהתחשב בעובדה שחזית הרכב של הנאשם נמצאת 1.5 מטרים לפני מושב הנהג היה עליו לגלוש לתוך הנתיב הנגדי כדי שהוא יוכל לראות מקו הצומת.

הבוחן הסביר בעדותו כי "הצמחייה נמוכה ולא מפריעה" (פרוט' עמ' 7 ש' 9) . בצילומים שצלם הבוחן (ת/6) ניתן לראות בבירור כי שדה הראיה פתוח ללא הפרעה של צמחיה בקו הצומת ואף בצילומים שצורפו לחוות דעתו של מר בן עזרי, התמרורים ושלטי החוצות נמצאים בצד הימני של אי התנועה כך שאינם חוסמים את שדה הראיה. אף הצמחייה לא יוצרת הפרעה של ממש. אציין כי הצילומים בנ/1 לא צולמו מקו הצומת אלא מקו העצירה וזאת לטובת הנאשם. שכן שדה הראיה של הנאשם עם הגלישה לאי התנועה בואכה הנתיב הנגדי עשויה רק לשפר את שדה הראיה. כמו כן מר בן עזרי בדק את המקום בחודש אוגוסט 2017 מעל שנה וחצי לאחר התאונה.

באשר למרחק שדה הראיה. הבוחן קבע כי שדה הראיה של הנאשם מקו הצומת היה פתוח למרחק של 138 מטרים. הבוחן קבע ממצא זה לאחר שביצע בדיקת שדה ראייה מיד לאחר התאונה באמצעות אופנוע משטרתי ומדד באמצעות גלגלת את המרחק המדויק ממנו ניתן היה להבחין באופנוע. יצוין כי בשעת הבדיקה דלק באופנוע פנס רגיל ולא אורות משטרה אחרים כך שאין משמעות לעובדה שהניסוי נערך באופנוע משטרה (פרוט' עמ' 7 ש' 1) .

מר בן עזרי קבע כי שדה הראיה של הנאשם היה פתוח למרחק של 90 מטרים בלבד וזאת בשל העובדה שמעבר לאותם 90 מטרים קיימת פסגת הר וכלי הרכב מתגלים רק כשהם מגיעים לנקודה זו בכביש (נ/1). מר בן עזרי לא מדד את המרחק באמצעות גלגלת אלא קבע ממצאיו בהתאם לתקינה הידועה לו לפיה המרווח בין עמודי תאורה בכביש עירוני הינו 30 מטרים בין עמוד לעמוד. על פי חוות דעתו וממקום פניית הנאשם ועד לפסגת ההר יש 4 עמודי תאורה יש לקבוע כי מדובר בשדה ראייה של 90 מטרים (נ/1 סעיף 17, פרוט' עמ' 25 ש' 10-12).

בחוות הדעת לא הביא מר בן עזרי ראייה לתקינה בעניין המרווחים בין עמודי התאורה עליה התבסס. מר בן עזרי ביצע את בדיקת שדה הראיה על סמך הסתכלות כללית בלבד וללא ניסוי באופנוע ואף באור יום (פרוט' עמ' 26 ש' 13-14).

ב"כ הנאשם טען כי בדיקת שדה הראיה בוצעה לאחר ביקור הבוחן בבית החולים, וכראיה לכך הצביע על הסקיצה (ת/4) עליה הודבקה מדבקה מבית החולים בה ניתן לראות כי הבוחן כתב בצמוד למדבקה כדי לא לעלות עליה, וכי אחת האותיות אף עלתה על המדבקה. יצוין כי ב"כ הנאשם לא עימת את הבוחן בחקירתו הנגדים עם טענה זו. יחד עם זאת אינני סבורה כי יש נפקות כלשהי לאפשרות כי בדיקת שדה הראיה בוצעה לאחר שביקר הבוחן בבית החולים כיון שהיא נערכה באותו יום בשעת חשכה.

אני מעדיפה את קביעת שדה הראיה של הבוחן שהתבססה על מדידה שביצעה ביום התאונה באמצעות הגלגלת על פני קביעת הבוחן בן עזרי המבוססת על חישובים ללא מדידה.

לפיכך אני קובעת כי שדה הראיה של הנאשם היה 138 מטרים מקו הצומת, ללא צורך בגלישה לתוך נתיב האופנוע.

מה הייתה צריכה להיות מהירות האופנוע כדי שהתאונה תחשב לבלתי נמנעת?

אין מחלוקת כי מהירות הנאשם הייתה 70 קמ"ש לפחות לפי קביעת הבוחן, וכי מדובר במהירות העולה על המהירות המותרת בכביש עירוני. כדי לקבוע כי התאונה היא בלתי נמנעת כאשר שדה הראיה הוא 138 מטר, יש לקבוע באיזו מהירות נסע רוכב האופנוע.

במסגרת חוות דעתו לא ביצע הבוחן חישובים בעניין זה כיוון שלטענתו לא היה בכך צורך כיון שמדובר בשדה ראייה של 138 מטרים שהוא שדה ראייה רחב מאוד. את החישוב בצע באולם וקבע כי כדי שהתאונה תהיה בלתי נמנעת מהירות האופנוע צריכה הייתה להיות 370 קמ"ש, שהיא מהירות בלתי אפשרית לאופנוע.

משכך אני קובעת כי לא מדובר בתאונה בלתי נמנעת. עם זאת מהירותו הגבוהה של רוכב האופנוע תילקח בחשבון לעניין העונש.

לא ניתן לקבוע מה הביא לכך שהנאשם לא הבחין ברוכב האופנוע. יתכן שהדבר טמון בכובע המצחייה שחבש או במגן השמש ברכב שהיה מורד כלפי מטה בשעת החשיכה.

אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק כי הנאשם התרשל בכך שחרף שדה הראיה הרחב שהיה לו לא ראה את רוכב האופנוע גלש לנתיב נסיעתו בלם כשהבחין בו וגרם להתנגשות שהביאה לפגיעה קשה ברוכב האופנוע ממנה הוא לא השתקם עד היום.

אני קובעת כי היה על הנאשם שפנה שמאלה בצומת לתת זכות קימה לרוכב האופנוע שבא מולו ובכך הפר את החובה הקבועה בתקנה 64(א)(2) לתקנות.

אני מסכימה עם טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי העבירה שיוחסה לנאשם בכתב האישום שעניינה אי מתן זכות קדימה

לרכב שהנתיב חסום בניגוד לתקנה 68 לתקנות אינה הולמת את נסיבות המקרה אלא תקנה 64(א)(2) לתקנות המחייבת רכב הפונה שמאלה בצומת לתת זכות קדימה לרכב הבא מולו. כיוון שסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 מסמיך את בית המשפט לקבוע עבירה שונה או נוספת מזו הרשומה בכתב האישום ושעובדותיה הוכחו בפניו כל עוד ניתנה לנאשם ההזדמנות להתגונן בפניה החלטתי להרשיע בעבירה בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות.

אציין כי לא קבלתי את טענות ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה וממילא לא מדובר במחדלים שהיה בהם כדי לפגוע בקביעת הממצאים החשובים להכרעתי. אציין עוד כי הבוחן לא נחקר ביחס לרוב מחדלי החקירה שיוחסו לו .

לפיכך אני מרשיעה הנאשם בעבירות בניגוד לסעיפים 38(3), 62(2) לפקודה ובניגוד לתקנות 21(ב)(2) ו- 64(א)(2) לתקנות.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ח, 26 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.